

Avsked

Älskade söster mi,

Eftersom din sambo förbjöd mig att närvara vid din begravning, fick jag ingen möjlighet att ta farväl av dig där och då. Vilket inte bekommer mig alls, eftersom du ändå inte var där. Du är här med mig, i tankar och kärlekfull energi och har varit ett tag ~ tror att du vill försäkra dig om att jag, under omständigheterna, ändå mår bra innan du far vidare. Men nu känner jag att du vill iväg. Så detta blir mitt kärleksfulla avsked till Dig Älskade lillasyster.

Det består bara av glada minnen från vårt liv tillsammans och många roliga glada tankar far genom huvudet. Jag kommer alltid att minnas ditt tålamod, din givmildhet, din tapperhet och mentala styrka. Men det är kärleken till mig och mina pojkar som du aldrig slutade bedyra, som alltid kommer att betyda mest för mig. Min kärlek till dig är lika stark som den alltid varit, och det kommer den alltid att vara. Vi gjorde fel mot varandra så som syskon gör, men mest gjorde vi rätt för varandra. Och vi förlät varandra. För där kärlek och respekt bor finns också förlåtelse.

Minnet av dig söster mi, vilar ljust och fridfullt. Jag vet vilken kämpe och hjälte du var. Men du har fått frid nu. Jag känner det. Många gånger var det tanken på dig och ditt öde som fick mig att bita ihop och orka en bit till. Jag sörjer dig inte, för du är utan smärta och elände tillsammans med mamma och pappa och alla andra godingar som finns på andra sidan horisonten. Det är jag övertygad om. Men jag längtar efter dig, våra samtal och ditt skratt och din klokhet något alldeles ofantligt.

Men...

Lilla syster, det har blivit dags att ta avsked och låta Dig gå,
att försöka de glada minnena fånga.

Vilka inte är många, men jag har några älskade få...

Huller och buller de väller fram, från minnets djupaste vrå
och börjar med att vi båda spelar gitarr och sjunger i SKF:S
nöjespatrull när vi var små. Det blev sång i stämmor och kanon,
och frågar du mig blev det riktigt kanon.
Så gjorde sjukdomen sin entré
och så blev det inget mer med det.

Pojkarna mina kom, och du var så glad och stolt över dem.
Några egna du aldrig fick, sjukdomen såg till att det inte gick.

Minns så tydligt hur du försökte ljuda ditt namn bokstav för bokstav, ansikte mot ansikte med 2-årige Björn. Och hur dåligt det gick. Han fortsatte länge att kalla dig "Bick".

Du sa att Berndt, den lille var ett genialiskt snille och roades av att han redan som liten av hårdrock blev biten. De älskade dig med en kärlek bara barn kan ge.

Och jag gladdes av den underbara relation ni hade, ni tre.

Under en kort period vi kunde göra roliga saker tillsammans, varpå besöken på Operan i Göteborg jag sätter störst värde på. Alla de stora verken hann vi lyssna på och se. Minnena från den tiden får mig alltid att le. Jag, den hårdrockande tjejen, fångades av musiken, romantiken, den odödliga kärleken... ja hela grejen.

Jag minns den dryga veckan på Sahlgrenska förstås. Är så glad och tacksam över att jag fanns där för dig, när njuren du fick av mig. Under lång tid såg det ju ut som sjukdomen "värkt ut." Men den kom ju tyvärr tillbaka med förnyade krafter till slut.

När jag tänker på dig, min älskade lillasyster
sitter du på din stol i köket.

Genom de stora panoramafönstren
fulla av höga gröna växter,
faller sommarljuset in
och målar dig i varmaste guld.
Och du ler.

Ljus och Kärlek söster mi.
Vi möts igen.

/ "lilla j"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelyn Falk Möller med Poeter.se id #55106 innehar upphovsrätten